

Sant Jordi i el drac dels tres elements

La llegenda de Sant Jordi explicada per Anna de Valldaura

Diferents poblacions, 23 d'abril

Aquest és el text d'una versió romàntica de la llegenda de Sant Jordi i el drac, publicat al llibre "Tradicions Religioses de Catalunya, recollides per Anna de Valldaura i explicades de bell nou" amb el nom de "Sant Jordi i el drac dels tres elements".

"Centúries i més centúries enrera, va presentar-se a les terres catalanes, un drac espaordidor, que podia moure's en els tres elements, car volava, nedava i caminava. Tenia cap de brau, amb orelles teses i punxagudes: l'espina cantelluda, sota l'escata, i afinant-se com una cua de serpent; es valia de sis potes de llargardaix amb unes ungles molt esmolades; guaitava amb ulls roents, que llençaven flames a voluntat, i com a complement de la seva embasardidora figura, portava dues alasses de ratpenat, que en volar esqueixaven els avets i les alzines de les bosquíries i feien pols coscolls i brucs per rabassuts que fossin. Va encauar-se a una vella ciutat, d'on fugiren, esporuguits, tots els veïns, perquè si n'arreglava algun, poc en restava del dissortat altre cosa que un munt d'ossos mal rostats.

Aleshores, molts cavallers ben armats tractaren d'occir la terrible cuca-fera i per bé que tots eren valents i donaven prova de destresa, el drac acabava amb ells, de manera que ja ningú no gosava de viure a la comarca. Per tal d'amansir la bèstia dels tres elements, acordaren oferir-li cada dia una persona per al seu dinar, triant-la a sort, fins entre la família reial. El drac semblava conformat amb l'àpat segur i no feia altres destroces.

Però, heus ací, que li tocar el torn a la filla del rei d'ésser destinada a menja del drac. Era una princesa bonica com un sol i que va acceptar el propi sacrifici, sense fer escarafalls, per bé que molts joves que la pretenien, anunciaven d'anar a matar el drac.

La donzella, vestida de blanc i els cabells estesos, com si fos un àngel, s'acomia, sense vacil·lacions, dels pares, de la gent de la cort, del poble i se'n anà cap al bosc, encaminant-se a la cova del drac. Bell i flairós era el bosc, més la donzella no feia altre que encomanar-se a Déu, tenint per ben arribada la seva darrera hora. Tot desgranant un Pare-Nostre, va sobtar-se de veure, de cop i volta, davant seu, un jove cavaller, armat de cap a peus, i cavalcant un destre blanc com una tofa de neu. Va témer per ell, car si el drac sortia, l'esmicolaria i així li ho advertí:

- Cavaller, bon cavaller, que tant refiat aneu per aquestes bosquíries, sabeu que hi viu una fera que es menja a tothom?
- Prou que ho sé, donzella, i per això he vingut, per a lliurar-vos de perill, en premi a que sou tan virtuosa com bonica.

La princesa pregà al cavaller que no s'exposés per ella a una mort segura, més el cavaller, ros i fi, i amb cara d'àngel, no tenia por dels dracs, per dracs que fossin.

- Sou d'aquestes terres, cavaller?
- Perquè m'ho pregunteu?
- Per afegir el vostre nom a la llista dels prohoms catalans heroics, que servo en ma memòria.
- Doncs... no só català, donzella.
- Si que em dol! I com vos dieu?
- Jordi.

- Jordi! Jordi! -repetí la donzella, per tal de recordar bé el nom. En aquell punt, un esbufec del drac, que semblava una rufacada del torb tramuntanat, estemordí a la princesa, mentre el jove cavaller envestia a brida batuda la fera, que l'esperava amb la bocabadada i les ales esteses. El cavaller no s'acovardí, sinó que saltà del corcer damunt l'escata de la cuca, ferint-la de tots cantons amb la seva llança. La lluita fou llarga. El drac bramolava, treia foc pels ulls, aixecava nuvolades de pols esbategant les ales, més el cavaller, amatent, pogué a la fi, ferir-lo sota de l'ala esquerra, on tenia el cor.

La princesa que mentre lluitava el cavaller, havia estat pregant, genolls en terra, va apropar-se al vencedor.

- Què us donaria jo per paga del vostre esforç?
- La cinta que volta la nostra cintura.

La donzella li ho atorgà, i el cavaller, amb aquella cinta fermà pel coll el drac; després, oferí l'altre cap a la princesa, tot dient-li:

- Preneu aquest lligam i torneu als braços del vostre pare. El drac està vençut i us seguirà com una ovella. I quan sigau en vila, tranquilitzeu a la gent, que ja està lliure de l'assot, per la voluntat de Déu.

I dit això desaparegué. La princesa, encara temorega, tivà la cinta i el drac la seguí fins al palau, on el rei i els nobles sortiren a l'encontre de la filla que havia empresonat al drac. La donzella s'apressà a dir que tot havia estat obra del cavaller Sant Jordi, per manament del Senyor. I es van fer grans festes i lluminàries, i encara avui, al vell palau de la Diputació catalana, hi ha un tapís que reproduïx l'escena i que és ensenyat al públic el dia de Sant Jordi, que és el dia de les roses".

Anna de Valldaura